ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. D. T.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky,** Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2017, č. j. 1 A 117/2017 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 4. 2017, č. j. KRPA-138529-25/ČJ-2017-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. CPR-15613-2/ČJ-2017-930310-V240, bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se se správními orgány v tom, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám poukazujícím na nedostatečné zjištění skutkového stavu. Městský soud aproboval i závěr správních orgánů, že správní vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života. Celá rodina žalobce žije ve Vietnamu, žalobce je svobodný a bezdětný, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU a nemá v ČR žádné sociální a kulturní vazby. Žalobce nadto v průběhu správního řízení nesdělil správnímu orgánu žádné skutečnosti týkající se nepřiměřenosti zásahu vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života.

III.

[4] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel má naprosto minimální zázemí v zemi původu, v ČR žije dlouhou dobu a má zde přátele a zázemí. Správní orgány se nadto s nepřiměřeností dopadů správního vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele dostatečně nevypořádaly. Stěžovatel je dále přesvědčen, že správní orgány porušily § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Nezjistily dostatečným způsobem skutkový stav věci a nezjišťovaly všechny rozhodné skutečnosti, tj. i skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Tím, že městský soud převzal nedostatečné závěry správních orgánů, zatížil i svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný se pak nedostatečně zabýval odvolacími námitkami stěžovatele. Závěrem stěžovatel namítl nepřiměřenou délku vyhoštění, resp. doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na předložený spisový materiál, přičemž je názoru, že bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud na úvod uvádí, že většina námitek obsažených v kasační stížnosti je uplatněna prakticky shodnými formulacemi jako předtím v žalobě. Takový

způsob formulace kasační stížnosti neodpovídá jejímu smyslu. To nicméně Nejvyššímu správnímu soudu nebrání, aby věcně zareagoval na uplatněné kasační námitky (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 As 302/2016 - 28, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 As 298/2017 - 37, či ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 As 78/2017 - 28).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[10] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[11] Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Ačkoliv si zcela jistě lze představit důkladnější a podrobnější odůvodnění rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal, že by se v daném případě městský soud dopustil nepřezkoumatelnosti, pro kterou by bylo nutno jeho rozsudek zrušit. Ani rozhodnutí správních orgánů nelze považovat za nepřezkoumatelná. Obě rozhodnutí splňují požadavky kladené judikaturou na přezkoumatelná správní rozhodnutí (srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Žalovaný se přitom zabýval uplatněnými odvolacími námitkami a ty řádně vypořádal. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, kterou konkrétní námitkou se žalovaný nezabýval.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasačními námitkami, ve kterých stěžovatel tvrdil, že vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Tyto námitky nejsou důvodné.

[13] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není možné rozhodnout o správním vyhoštění, pokud by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Bližší kritéria, ke kterým je nutné přihlédnout, stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců a vyplývají i z judikatury zdejšího soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 atp.).

[14] Jak správně uvedly správní orgány ve svých rozhodnutích, stěžovatel v rámci správního řízení (srov. protokol ze dne 14. 4. 2017) uvedl, že na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU, přičemž na území ČR se nezdržuje ani osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo jí měl v péči. Rovněž neuvedl žádnou osobu, vůči níž by bylo lze ukončení pobytu považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života; je svobodný, bezdětný, nemá žádnou přítelkyni. Dále nadto uvedl, že na území Vietnamu se zdržují jeho rodiče a sestra; s rodinou je v pravidelném kontaktu přes telefon či facebook. Před odjezdem do ČR žil ve společné domácnosti se svou matkou. Do protokolu dodal, že v případě návratu by se mohl vrátit za matkou, popř. otcem. Správní orgány se dále zabývaly existencí kulturních, sociálních a dalších vazeb stěžovatele na území České republiky. Správní orgán I. stupně mj. uvedl, že si stěžovatel za dobu svého pobytu neosvojil český jazyk (po celou dobu pobýval převážně ve vietnamské komunitě). Dodal, že nelegální pobyt stěžovatele byl zjištěn na základě policejní kontroly, během které odmítl předložit průkaz totožnosti při kontrole v městské hromadné dopravě; pokusil se utéct, kladl aktivní odpor a bylo proto nutno přistoupit k použití donucovacích prostředků. Žalovaný pak výše uvedené závěry převzal a na podkladě odvolacích námitek je dále rozvedl. Mj. uvedl, že stěžovatel pobýval na území České republiky nelegálně více než jeden rok. Nemá zde společenské ani kulturní vazby. Sám uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování.

[15] Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že by se správní orgány zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele nezabývaly. Zdejší soud se přitom s jejich závěry plně ztotožňuje a přebírá je. S ohledem na tvrzení samotného stěžovatele uvedená v rámci správního řízení (viz výše), nelze přisvědčit závěru, že by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Ani v kasační stížnosti stěžovatel nekonkretizoval žádnou osobu, vůči níž by bylo možno považovat vyhoštění za nepřiměřené; v obecné rovině poukazoval na to, že má v České republice přátele. Ani ty však nekonkretizoval; nekonkretizoval ani intenzitu vazeb k nim. Za situace, že v zemi původu žijí rodiče stěžovatele, ke kterým se podle svých tvrzení může vrátit, nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že má v zemi původu nedostatečné zázemí. Správní orgány se přitom zabývaly i délkou pobytu stěžovatele na území ČR, porušením tuzemských právních předpisů, jeho integrací do majoritní společnosti a dalšími relevantními faktory. Samotný fakt, že se stěžovatel nedopustil nad rámec nelegálního pobytu závažného protiprávního jednání, neznamená, že by stěžovatel nemohl být vyhoštěn. Přístup zastávaný stěžovatelem by vedl k tomu, že by vyhoštění cizince pobývajícího na území České republiky nelegálně nebylo možné. Hrozba vyhoštění by tak ztratila reálný význam. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne, 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj v minulosti zaujal rovněž Evropský soud pro lidská práva např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či v rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10.

[16] Důvodnou neshledal zdejší soud ani námitku, že v řízení před správními orgány byl nedostatečně zjištěn skutečný stav věci. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Účelem daného ustanovení je zajistit, aby správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci, povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou objektivního a nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp.).

[17] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány v dané věci výše uvedeným povinnostem dostály. Ve správním řízení byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou

důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovány byly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Bylo jednoznačně prokázáno splnění podmínek uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel přitom ani v kasační stížnosti nekonkretizoval, kterou zásadní skutečnost, jež by vyvolávala nemožnost vyhoštění, správní orgány nezohlednily. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční; kasační soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. V řízení o kasační stížnosti je to stěžovatel, který vymezuje hranice soudního přezkumu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Právě uvedené platí i pro další obecné námitky stěžovatele.

[18] Stěžovatel dále namítal, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, je zcela nepřiměřená. Z důvodu, že stěžovatel takovou námitku neuplatnil v žalobě, ač tak bezesporu s ohledem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí učinit mohl, nemohl se zdejší soud touto námitkou zabývat. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, jakož i judikaturu Ústavního soudu, např. rozhodnutí ve věcech sp. zn. III. ÚS 3796/15, sp. zn. III. ÚS 3797/15 atp.). Jelikož uvedenou námitku stěžovatel neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl, Nejvyšší správní soud se jí nemohl dále zabývat. Výše uvedené tvrzení totiž nebylo v řízení před městským soudem vůbec předneseno, poprvé bylo uplatněno až v kasační stížnosti, a proto představuje právní novum, ke kterému Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Pokud pak stěžovatel dovozoval předmětnou námitku z obecných formulací v žalobě, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Ads 268/2016 - 126, ve kterém se uvádí, že *„Stěžovatelka byla povinna dostatečně skutkově i právně*

konkretizovat, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to ve lhůtě pro podání žaloby. Nelze nad rámec konkrétních žalobních bodů (ke konkretizaci žalobních bodů viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS) rozšiřovat žalobu o další námitky s tím, že se jedná o doplnění již uplatněných žalobních bodů, které jsou za tímto účelem vymezeny velmi široce. Touto logikou by totiž bylo možné v žalobě pouze konstatovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, a poté kdykoliv konkretizovat, v čem daná nezákonnost spočívá. Takový výklad je ovšem zjevně v rozporu se zásadou koncentrace řízení vyjádřenou v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.“ Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území EU, byla stanovena v mezích právní úpravy (v polovině zákonné sazby), přičemž správní orgán řádně zdůvodnil, z jakého důvodu byla doba vyhoštění stanovena v takovém rozsahu.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů či soudu zrušit. Jejich rozhodnutí mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu a jejich závěry zdejší soud plně přebírá.

[20] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.)

[21] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu